

תפ"ח 14230/10/15 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופטים דוד מינץ; עודד שחם; אביגדור דורות

13 דצמבר 2016

תפ"ח 14230-10-15

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
עו"ד שירה קני-טל

המאשימה

פלוני
ע"י ב"כ עו"ד נדב גדליהו

נגד
הנאשם

הכרעת דין

הוכח שהנאשם ביצע את המעשים שיוחסו לו בכתב האישום. עם זאת, אנו מזכים אותו מעבירת הטרדה מינית לפי סעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח - 1998 ונוכח קיומו של ספק סביר בדבר גילו של המתלונן בזמן ביצוע העבירות, אנו מרשיעים אותו בעבירה לפי סעיף 350 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") בצירוף סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק ובעבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק.

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כתב האישום שהוגש נגד הנאשם כולל שלושה אישומים המייחסים לו עבירה של גרם מעשה סדום בקטין שטרם מלאו לו 16 שנים שלא בהסכמתו החופשית, לפי סעיף 350 בצירוף סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק; עבירה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 16 שנים שלא בהסכמתו החופשית, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק; ועבירת הטרדה מינית של קטין מתחת לגיל 15 לפי סעיף 5(א) בנסיבות סעיף 3(א)(6) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח - 1998.

2. בכתב האישום נטען כי בשלושה אירועים שונים שהתרחשו בשנת 2010 ביצע הנאשם מעשים מגונים במתלונן, יליד שנת 1995. באירוע הראשון מסופר כי כאשר היה המתלונן במקווה שליד בית הכנסת "...", צעד הנאשם לעבר המתלונן, נעמד מאחוריו וליטף את איבר מינו; באירוע השני מסופר כי מספר ימים לאחר האירוע הראשון כאשר היה המתלונן באותו בית הכנסת, ביקש הנאשם מהמתלונן שיבוא עמו לשירותים. הנאשם סגר את דלת תא השירותים ונגע במתלונן מתחת לבגדיו. לאחר שהמתלונן סירב לבקשת הנאשם לפשוט את בגדיו ולמצוץ את איבר מינו, הוריד הנאשם בכוח את מכנסיו ותחתוניו של המתלונן, הכניס את איבר מינו של המתלונן לפיו ומצץ אותו; באירוע השלישי מסופר כי

עמוד 1

מספר חודשים לאחר שני האירועים הראשונים, פגש הנאשם את המתלון ברחוב וביקש ממנו לבוא עמו לבית הכנסת ... שם הנאשם נכנס עם המתלון לשירותים וסגר את דלת התא אחריו. הנאשם הוריד את מכנסיו ותחתוניו של המתלון ושפשף את איבר מינו בידו. לאחר מכן, במספר מקרים שאינם ידועים למאשימה, כאשר פגש הנאשם את המתלון ברחוב, ביקש ממנו לבוא עמו, אך המתלון סירב.

3. בתשובתו לכתב האישום, הכחיש הנאשם את כל המיוחס לו מכל וכל וטען כי היכרותו עם המתלון התמצתה ביחסי שכנות בלבד.

עדות המתלון

4. המתלון סיפר בעדותו כי הכיר את הנאשם רק באופן שטחי כשכָן וכמתפלל בבתי הכנסת באזור מגוריו. באשר לאירוע הראשון, הוא סיפר כי כשהיה בן 14, בעת ביקורו במקווה הסמוך לבית הכנסת "...", לפני שבת, הוא הרגיש כי הנאשם בוחן אותו במלתחות (עמ' 32-35 לפרוטוקול). כשניגש לשירותים כשהוא עירום, הנאשם הגיע מאחוריו ונגע באיבר מינו. הוא תיאר כי הסתובב במהירות לראות מי נגע בו. לגרסתו, הנאשם ניסה להביאו לזיקפה אך כשל בכך (עמ' 36 לפרוטוקול). הוא תיאר כי לאחר מכן עזב את המקום בבהלה (עמ' 15-16 לפרוטוקול). כל האירוע כולו ארך כחמש שניות כשהשירותים מוארים אך לא היה איש אחר בסביבה מלבדו ומלבד הנאשם (עמ' 31 לפרוטוקול). ב"כ הנאשם שאל את המתלון מדוע בניגוד לעדותו בבית המשפט, בהודעתו במשטרה הוא לא פירט כי הנאשם בוחן אותו באזור המלתחות והוא השיב כי בעת הגשת התלונה היה מבולבל מההליך ופחד מתגובת הנאשם והסביבה, אך כיום הוא נזכר בדברים בצורה מדויקת יותר (עמ' 33 לפרוטוקול).

5. כשבוע לאחר האירוע המתואר, המתלון פגש בנאשם, שוב באותו בית הכנסת. הנאשם "הסתובב סביב" המתלון והפציר בו להיכנס איתו לשירותים. המתלון אכן נכנס עם הנאשם לשירותים אך זאת מתוך פחד וחשש מתגובת הנאשם (עמ' 39-40 לפרוטוקול). הנאשם נעמד מול דלת תא השירותים וחסמה מבפנים. בחקירתו הנגדית הוא הסביר כי מכיוון שהדלת נפתחת פנימה לא היה ביכולתו לפתוח אותה, בין אם הנאשם עמד או ישב בפתח הדלת (עמ' 42 לפרוטוקול). אז, הנאשם ביקש ממנו שימצוץ את איבר מינו, אך הוא סירב ואמר כי "הוא נגעל". לאחר מכן הנאשם הוריד את מכנסיו ותחתוניו של המתלון, נגע באיבר מינו של המתלון ומצץ אותו. גם הנאשם הוריד את מכנסיו ותחתוניו, ביקש מהמתלון לגעת באיבר מינו ואף לקח את ידו של המתלון והניחה על איבר מינו. לאחר שהגיע הנאשם לפורקן, שחרר את המתלון לדרכו.

6. בחקירתו המתלון הוסיף אודות אותו אירוע דבר שלא פירט בהודעותיו במשטרה, על כך שהנאשם הגיע לפורקן וזאת משום שלטענתו לא היה לו נוח לספר זאת וכי גם לא ראה את חשיבות הדבר (עמ' 43 לפרוטוקול). כמו כן, הוא לא זכר בוודאות האם הוריד את בגדיו בעצמו או האם היה זה הנאשם שעשה כן (עמ' 44 לפרוטוקול). אם כי הוא הדגיש שבמהלך כל האירוע הוא ביקש לצאת מתא השירותים אך הנאשם התעלם מבקשותיו (עמ' 16-20, 45 לפרוטוקול). המתלון דחה בשאט נפש את הטענה כי הוא זה שיזם את המגע המיני עם הנאשם (עמ' 23, 36-37 לפרוטוקול).

7. כעבור מספר שבועות (עמוד 47 לפרוטוקול, שורות 9-11), בערב צום תשעה באב, פגש המתלון את הנאשם ליד בית הכנסת של ... הנאשם הפציר במתלון לבוא איתו לשירותים בבית הכנסת. המתלון אכן הלך אחר הנאשם ובשירותים הנאשם חסם את פתח הדלת, פתח את רוכסן מכנסיו של המתלון, הכניס את ידו ונגע באיבר מינו. המתלון סיפר כי ביקש מהנאשם ללכת הביתה ולהתכונן לצום (עמ' 20-21 לפרוטוקול). בחקירתו הנגדית הוא הוסיף כי היה עם זקפה בעת האירוע (עמ' 49 לפרוטוקול). בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם, למה לא הזכיר את האירוע המדובר בהודעתו הראשונה במשטרה, השיב המתלון כי הסתפק במה שסיפר אודות שני האירועים הראשונים ולא הרגיש צורך לספר גם על האירוע השלישי, שכן לדעתו די באירוע אחד במקרה שכזה בכדי "לדפוק לבן אדם את החיים" (עמ' 49-50 לפרוטוקול).

8. לאחר קרות האירועים המתוארים, חלק המתלון את השתלשלותם עם אדם בשם נחמן זילבר שהיה "ראש הקבוצה" של המתלון בשנתיים שלפני התרחשות האירועים. לא התברר עד תום מה היה תפקידו של נחמן זילבר בקהילה, אולם נראה כי היה נהוג לחלק את הנוער של קהילת .. לקבוצות שונות, כאשר בראש כל קבוצה הוצבה דמות בוגרת שתפקידה היה להוות אוזן קשבת לנערים בקבוצה (עמ' 24-25 לפרוטוקול). מכל מקום, ב"כ הנאשם הטיח במתלון כי הטעה בכוונה תחילה ומסר למשטרה גרסה לפיה נחמן זילבר עבר לגור בלונדון על מנת למנוע את חקירתו על ידי המשטרה, שכן יש בעדותו של זילבר כדי לתמוך בגרסתו (המאוחרת) של הנאשם שהוא לא עשה דבר בניגוד לרצונו של המתלון. המתלון השיב כי אין לו מידע על מקום הימצאו של זילבר מלבד מה שהוא בעצמו הודיעו, והוא אינו יודע אם היה בכך אמת או לא (עמ' 25-27, 56-57 לפרוטוקול).

9. יצוין עוד כי בעקבות האירועים, המתלון סיפר כי הקפיד ללכת לבית הכנסת עם ליווי על מנת להרתיע את הנאשם מלגשת עליו, עד שהמתלון עבר עם משפחתו להתגורר בחו"ל (עמ' 21-22 לפרוטוקול).

10. עוד סיפר המתלון כי הגיש תלונה כנגד הנאשם במשטרה רק בשנת 2014 וזאת לאחר שפנה לקבל עזרה טיפולית בישראל. בתשובה לשאלות ב"כ הנאשם הסביר המתלון כי הוא רצה לפנות לטיפול אך לקח לו זמן לאזור אומץ ולשתף את הדברים עם אחרים. הוא העיד כי הוא סבל מפחדים כבר מגיל צעיר, "הייתי מפחד מכול בן אדם שהיה אומר לי משהו לעשות הייתי עושה" (עמ' 29 לפרוטוקול; ת/3 עמ' 18 שורות 18-30) ורק לאחר קבלת הטיפול הצליח לשתף את הוריו במה שעבר, למרות שלאורך השנים ההורים ניסו לחקור ולשאול אותו על אודות בעיותיו בלימודים (עמ' 22-23, 27-28 לפרוטוקול).

11. לשלמות התמונה יצוין כי עדותו של המתלון עלתה בקנה אחד עם דבריו בעימות שקיים עם הנאשם (ת/3). עם זאת לטענת ב"כ הנאשם החוקר שניהל את העימות התערב בצורה בוטה לטובת המתלון כבר בתחילת העימות ובכך הפר את "שוויון הכוחות" שאמור להתקיים בעת עריכת עימות בין מתלון לנאשם (עמ' 11-12 לפרוטוקול). כמו כן, לטענתו אדם נוסף מהקהילה היה נוכח בעימות, דבר שזיהם את הראיה מיסודה.

גרסת הנאשם

12. בחקירותיו במשטרה, הנאשם הודה כי הכיר את המתלון ברמת ה"בוקר טוב" כשכנים וכמתפללים באותו בית

כנסת, אך הכחיש את כל המיוחס לו (ת/2, הודעה מיום 25.2.2014 שורות 16-33; תמליל חקירה מיום 22.6.2016, עמ' 13 שורות 22-37). הוא טען כי בשני מקרים במקווה של בית כנסת .., המתלון הוא זה שתפס את ידו וניסה להניחה על איבר מינו. בתגובה, הנאשם משך את ידו והסביר למתלון כי הדבר אסור (ת/2, הודעה מיום 25.2.2014, שורות 50-85, 131-136; תמלול חקירה מיום 22.6.2016 עמ' 9 שורות 12-25; עמ' 19, שורות 1-25). הנאשם חזר על גרסתו גם בעימות שקיים עם המתלון (ת/3, עמ' 3, שורות 17-35).

13. אלא שבעדותו בבית המשפט חזר בו הנאשם מגרסתו במשטרה ומהכחשתו הגורפת בתשובתו לאישום והודה כי האירועים אכן התרחשו, אך זאת ביזמתו ובהסכמתו של המתלון. הוא הסביר כי כבש את גרסתו האמיתית מכיוון שחש כיצד היא תתקבל בקהילה החרדית בה הוא חבר הואיל ומדובר במעשים חמורים ביותר אשר יכולים להביא נידוי עליו ועל משפחתו. בתחילה הוא חשב שעדיף לו להיכלא בבית סוהר מאשר לספר את האמת, אבל בסופו של יום החליט לספר את האמת בגלל ההגזמה הפרועה של המתלון בתיאור הדברים ו"לשים את עצמו בידי ה'" (עמ' 147-149 לפרוטוקול). עוד סיפר הנאשם כי הליך טיפולי שעבר בשנתיים האחרונות, כמו גם שיחותיו עם בא-כוחו, עודדו אותו לחשוף את האמת (עמ' 183-185 לפרוטוקול). הוא גם הסביר כי בחקירתו הראשונה במשטרה היה נתון תחת לחצים כבדים, בין היתר בשל כך שאשתו הייתה מאושפזת בבית החולים וילדיו צפו בו מובל למעצר (עמ' 155 לפרוטוקול). בנוסף היה קשה לו להגיד את הדברים מול אדם נוסף מהקהילה שנכח בחדר החקירות בעת העימות שהתקיים בינו לבין המתלון (עמ' 230-235 לפרוטוקול). בחקירתו הנגדית הנאשם עומת עם הטענה כי הוא שינה את עדותו מקצה לקצה כדי להתאימה לראיות שהובאו בפרשת התביעה. הוא טען כי גם בעימות שהיה בתחנת המשטרה הוא ניסה לרמוז למתלון כי הוא מגזים בתיאורו את השתלשלות העניינים והוא לא יודע למה המתלון סיפר את שסיפר (עמ' 171-174 לפרוטוקול). היה לו גם קשה לא לספר את האמת עד עכשיו, אבל כעת הוא מספר את הסיפור האמיתי (עמ' 187-188 לפרוטוקול).

14. בגרסתו החדשה סיפר הנאשם כי הכיר את המתלון ופגש אותו הרבה בבית הכנסת ובשכונה. הם היו מתפללים יחדיו ב"מניין ותיקין" והוא למד את שם המתלון לאחר ששמע כיצד מעלים אותו לתורה (עמ' 136 ו-156 לפרוטוקול). הוא גם הכיר את המתלון בשל תקרית בה התעמת עמו לאחר שרב עם בניו החורגים (עמ' 151 לפרוטוקול).

15. לגופם של האירועים הוא סיפר כי יום אחד כאשר עבר ליד אחת מהבריכות במקווה שליד בית כנסת "..." , כאשר האזור היה ריק מאדם זולת המתלון, הוא ראה את המתלון במים כשהוא משחק באיבר מינו שהיה "קשה וגדול". הנאשם הביט במתלון במשך מספר שניות ונוצר קשר עין בינו לבין המתלון שהמשיך לשחק באיבר מינו. הנאשם הלך לכיוון השירותים אך המתלון עקב אחריו לשירותים, עקפו מצד ימין והפנה את איברו הזקור לכיוון ידיו של הנאשם. הנאשם נגע באיבר מינו של המתלון למשך "אלפית השנייה" ועזב את המקום כשהוא המום מהאירוע וממעשיו (עמ' 139-140 לפרוטוקול). עם זאת בחקירתו הנגדית הודה הנאשם שיכול להיות שהיה מגע מכוון מצידו, אך מגע זה נכפה עליו מתוך תשוקה להיזז את ידו קלות (עמ' 194-195 לפרוטוקול). לדבריו, המתלון עיוות את הסיפור האמיתי שקרה והפך את התפקידים ששחקו כל אחד מהם באירוע (עמ' 177 לפרוטוקול). מכל מקום, הנאשם והמתלון לא דיברו ביניהם לאחר המקרה עד שנפגשו בשנית מאוחר יותר באותו חודש (עמ' 193 לפרוטוקול) כפי שיפורט להלן.

16. כאשר לאירוע השני, סיפר הנאשם על התקרית בה פגש במתלון ליד בית הכנסת "..." כשהמתלון חצה את

הרחוב כדי לפגוש בו. הוא ניסה להתחמק מהמתלונן ולחצות את הכביש אך המתלונן עקב אחריו. המתלונן ביקש ממנו לבוא עמו כאשר הוא מסמל למתלונן עם ראשו שהוא אינו מעוניין. אלא שהמתלונן המשיך ואמר לו "אף אחד לא יראה שום דבר". הוא הסביר את סירובו בכך שפחד שמישהו יבחין בהם ומההשלכות לכך בחברה החרדית שבה הוא חבר. בסופו של דבר הוא השתכנע שאיש לא יגלה את מעשיהם והלך עם המתלונן לשירותים של בית הכנסת "...", כאשר הוא מתחבט בינו לבין עצמו האם לפעול לפי התשוקה שאחזה בו אם לאו (עמ' 209 לפרוטוקול). כשהגיעו לשירותים שניהם הורידו את מכנסיהם ונגעו אחד באיבר מינו של השני במשך מספר דקות כשהמתלונן הגיע לפורקן. אם כי, בחקירתו הנגדית הוא הודה שגם הוא הגיע לפורקן (עמ' 218 לפרוטוקול). השניים לא דיברו ביניהם במהלך כל האירוע וגם לא לאחריו. בחקירתו הנגדית הוא הסביר כי מדובר בתא שירותים קטן ואם היה ברצון מי מהם לצאת, שניהם היו צריכים לזוז על מנת לפתוח את הדלת. עם זאת, לדבריו הוא לא מנע מהמתלונן לצאת מתא השירותים וכל שהמתלונן היה צריך לעשות היה לבקש לצאת. הנאשם לא זכר שנעל את הדלת, אך ייתכן שכן (עמ' 210 לפרוטוקול).

17. בהמשך עדותו סיפר הנאשם כי למרות שדאג לכך שייתפס יחד עם המתלונן מהלך ברחוב, לא חשב בזמנו על הסיכון שכרוך בכך שיתפסו אותם יוצאים ביחד מתא השירותים. אם כי במחשבה לאחור לא ראה בכך בעיה מכיוון שהשירותים הם בקומה נפרדת מקומת התפילה ומרוחקים ממנו יחסית, למרות שהיה מדובר בבית כנסת ובשעת תפילת מנחה שזו שעה עמוסה בבית הכנסת (עמ' 213-213 לפרוטוקול).

הנאשם גם הכחיש כי ביצע במתלונן מין אוראלי, ולמרות שהיו לו מספר מחשבות בנוגע לזה, הוא לא יישם ומעולם לא קיים יחסי מין אוראליים.

18. באשר לאירוע השלישי, הוא סיפר כי פגש את המתלונן ברחוב ליד בית הכנסת "...". בערב תשעה באב. הוא והמתלונן סימנו אחד לשני עם הראש והמתלונן הוא זה שביקש ממנו להיכנס איתו לבית הכנסת. בחקירתו הנגדית הוסיף הנאשם כי קודם פגש את המתלונן בבית הכנסת "...". שהיה מלא באנשים והמתלונן סימן לו בראשו שייפגשו ברחוב ואז הם הלכו לעבר בית הכנסת "...". שהיה ריק יותר. המתלונן הוא זה שיזם והיה המניע שעמד מאחורי האירועים (עמ' 197-198 לפרוטוקול). עם זאת, הוא הלך ברחוב לפני המתלונן מכיוון שפחד כיצד הדבר יתפס אם יראו אותם הולכים ומדברים יחד (עמ' 202 לפרוטוקול). עם הגעתם לבית הכנסת שניהם נכנסו יחדיו לתא שירותים כאשר הוא נכנס ראשון לתא. הוא לא זכר אם נעל את דלת התא אם לאו. שניהם לא דיברו ביניהם, אלא הורידו את מכנסיהם "חצי הדרך" ונגעו אחד באיבר המין של השני, כשאיבריהם זקורים, במשך כמה שניות. הוא העיד כי לא הגיע לפורקן וכי גם הוא וגם המתלונן היו בלחץ בגלל הצום הקרב. לאחר מכן המתלונן אמר שהוא צריך לסור לביתו לאכול סעודה מפסקת לפני הצום מכיוון שהוריו מחכים לו וגם הוא היה צריך ללכת לביתו והם נפרדו בידידות (עמ' 141-144 לפרוטוקול). הוא העיד כי בעת האירועים הוכרע על ידי תשוקה ולא התנהג כעצמו, שכן לא חש בתשוקות שכאלה בעבר (עמ' 199-201 לפרוטוקול).

19. מעבר להתייחסותו לשלושת המקרים המתוארים בכתב האישום, הנאשם סיפר על עוד מקרה בו פגש את המתלונן במקווה של בית הכנסת "...". בחג שמחת תורה. הוא והמתלונן היו באחת מבריכות הטבילה במקווה כאשר רק אדם אחד נוסף היה איתם בבריכה. המתלונן התקרב אליו אך הוא סימן לו עם הראש שלא יתקרב, והוא ניסה להתרחק ממנו אל פינת הבריכה. למרות זאת, המתלונן המשיך להתקרב אליו. הוא יצא והלך לבריכה אחרת כשהמתלונן עוקב

אחריו. הוא חזר וסימן למתלונן שלא יתקרב אליו, אלא שהמתלונן המשיך בדרכו ומשך את ידו לעבר איבר מינו פעמיים. הוא הזיז את ידו וכשהמתלונן שאל מה הבעיה, הוא הראה לו באצבע שיש עוד מישהו בברכה. בתשובה לכך המתלונן אמר לו: "מה הבעיה? נעשה את זה גם איתו, הוא יודע על זה". הוא לא רצה לקחת בכך חלק בייחוד לאחר חודש אלול והימים הנוראים, ולכן התלבש ועזב את המקווה (עמ' 146-147 לפרוטוקול).

20. הנאשם הסביר שלמרות שתגובתו לכניסתו של המתלונן לברכה יכולה לעורר חשד ליחסים בינו לבין המתלונן, הוא פחד שהמתלונן יבצע משהו על אף שהיה אדם נוסף בברכה (עמ' 219-223 לפרוטוקול). ב"כ המאשימה עימתה את הנאשם עם הצגתו את הדברים בחקירתו במשטרה ובעימות, לפיהם אמר למתלונן בשתי הפעמים כי "אסור לעשות את זה". הנאשם חידד שיכול להיות שלא אמר מפורשות למתלונן שהדבר אסור כשהמתלונן משך את ידו לכיוון איבר מינו, אך הוא בהחלט סימן בראשו שאינו מעוניין במגעו של המתלונן (עמ' 167 ועמ' 225-226 לפרוטוקול).

21. לדעת הנאשם, המתלונן הגיש את התלונה בעקבות פגישותיו אצל מטפל שהציע לו למען בריאותו הנפשית וכדי שיוכל להשתיק את מצפונו, לבחור במישהו כקרוב ולהגיש נגדו תלונה במשטרה (עמ' 179-181 לפרוטוקול).

22. לדברי הנאשם, במהלך האירועים הנ"ל, המתלונן היה כבן 16 מכיוון שהוא זוכר את ה"קידוש" שעשו לו לכבוד בר-המצווה שהתקיים כשלוש שנים קודם לקרות האירועים, שאז הוא היה לקראת סיום הישיבה הקטנה (עמ' 139-140 לפרוטוקול). בחקירתו הנגדית הסביר הנאשם כי הוא גר במקום קטן והוא מכיר כל אחד ואחד מאנשי המקום ואת התאריכים המשמעותיים בחייהם ולא הייתה לו התעניינות מיוחדת בחייו של המתלונן. לכן, בשעתו הוא לא ידע מה היה גילו של המתלונן, אך בהיזכרות לאחר ובחישוב הזמנים הוא יודע לומר שהמתלונן היה לפחות בן 16 בזמן האירועים למרות שאינו זוכר באיזה שנה בדיוק הם התרחשו (עמ' 170-175, 228 לפרוטוקול). מאוחר יותר בעדותו אף טען כי המתלונן סיפר לו מפורשות שהוא בן 16 (עמ' 228 לפרוטוקול).

23. בתשובה לשאלת ב"כ המאשימה מדוע ילד בן 16 יפנה לגבר בן למעלה מגיל 40 לשם קיום מערכת יחסים מינית, השיב הנאשם, כי כאשר לאדם קיימת תשוקה חזקה הוא יפנה לכל אחד, לא משנה מה הגיל או מה מגדרו (עמ' 198 לפרוטוקול). הנאשם אף טען כי ייתכן שהמתלונן היה ילד ביישן, אך בנושא הזה תשוקתו גברה על ביישנותו (עמ' 241-243 לפרוטוקול).

24. גם מר נחמן זילבר הובא לעדות על ידי ב"כ הנאשם. איש זה שימש כאמור כ"ראש הקבוצה" של המתלונן בחסידות ברסלב ב. בזמן האירועים. הוא סיפר כי המתלונן פנה אליו בזמנו וסיפר לו כי הנאשם נגע בו במקום שאסור לגעת. אלא שלא מרבים לדבר על נושאים כאלה בקהילה ולכן שאל את המתלונן רק מה היה. לפיו, הטיפול במקרים כאלה בקהילה מתחלק לשניים. ישנו "עסקן" שהוא אדם מקושר בתוך הקהילה החרדית שתפקידו לדבר עם האדם הפוגע ולוודא שלא ייפגש עם הנער הנפגע בשנית, בעוד ראש הקבוצה מדבר עם הנער. "דרך המלך" אינה לפנות למשטרה ולהגיש תלונה, וכך גם היה במקרה זה. הוא דיבר עם המתלונן והסביר לו שמדובר באירוע חמור שעליו "להתחרט בזה" וניסה לחזק אותו שלא ייכשל בדבר מעין זה בשנית. לפי הבנתו, הדברים היו בהסכמה. לו היה מדובר בכפייה, הוא לא היה מדבר על כך עם המתלונן אלא רק פונה ל"עסקן" (עמ' 260 לפרוטוקול). באשר לטענה שסיפר למתלונן שהוא עומד לעזוב את הארץ, הוא טען כי אינו יוצא מהארץ בכלל, למעט נסיעות לאומן, ולא תכן ואינו מתכן

לצאת מהארץ להבא (עמ' 248-251 לפרוטוקול). מכל מקום הוא לא בדק עם העסקן מה עלה בגורל הנאשם ומה יצא מסיפור המקרה עד שהתקשרו אליו בנוגע להליכים המשפטיים. הוא גם לא פגש מעולם את הנאשם עד למתן עדותו בבית המשפט (עמ' 254-259 לפרוטוקול).

25. עוד הובא למתן עדות מטעם הנאשם, מר אוריאל ביטון שהתברר שהוא אותו אדם נוסף מהקהילה שהיה נוכח בעימות. מר ביטון סיפר כי בזמן האירוע היה מנהל סופר-מרקט ברמת .. ב'. חבר בשם מר משה קיווייתי שגם הוא "עסקן" בארגון הנקרא "ועד לטוהר המחנה" (עמ' 281 לפרוטוקול) פנה אליו וביקש ממנו להתלוות אל המתלונן אל תחנת המשטרה ולהיות נוכח בעימות בין המתלונן לבין הנאשם (עמ' 276 לפרוטוקול). הוא הוסיף כי הוא מתלווה לא מעט למתלוננים במשטרה (עמ' 278 לפרוטוקול).

26. לנוכח השינוי בגרסתו של הנאשם על דוכן העדים, הגיש ב"כ הנאשם בקשה חריגה ביותר להחזיר את המתלונן לדוכן העדים על מנת שיוכל לחקור אותו לעניין הגרסה החדשה שהועלתה על ידי הנאשם. בהחלטה מיום 17.11.2016 נעתרנו לבקשה.

27. בעדותו הנוספת של המתלונן הוא שלל לחלוטין את גרסתו החדשה של הנאשם לפיה הוא נתן את הסכמתו למעשיו של הנאשם וטען כי הנאשם "פשוט הפך את כל הסיפור הזה" (עמ' 287 לפרוטוקול). הוא אף הביע פליאה נוכח שינוי גרסתו של הנאשם, לפיה הוא מודה היום סוף - סוף שביצע את המעשים, אלא שטוען בערמה שהוא המתלונן הסכים או יזם אותם (עמ' 289 לפרוטוקול). הוא גם נשאל רבות אודות מצב העמידה שלו ושל הנאשם בתא השירותים, אם עמד ליד הנאשם, או במאונך ממנו. תשובתו הייתה, שבין כך או כך, הנאשם מנע בעדו לצאת מהתא, כך שאין רלוונטיות לשאלה (עמ' 290 - 291 לפרוטוקול). הוא גם עמד על כך שהנאשם ביצע בו מין אוראלי (עמ' 290 לפרוטוקול). הוא נשאל גם על האירוע הרביעי שהנאשם סיפר אודותיו מיוזמתו, אך עוד עובר להצגת גרסת הנאשם לפניו, המתלונן סיפר שהוא היה בבריכת המקווה עם הנאשם וכי קרוב לוודאי שטענת הנאשם היא שהיה זה הוא - המתלונן שמשך את ידו של הנאשם לעבר איבר מינו ואילו הנאשם התנגד לכך (עמ' 295 לפרוטוקול). הוא נשאל כיצד ידע לספר על אירוע זה שעלה רק בחקירתו של הנאשם שניתנה לאחר מתן עדותו שלו בבית המשפט. תשובתו הייתה שלא היה לו ספק שגם בדיה זו תועלה על ידי הנאשם אשר לאורך עדותו בודה סיפורים מדמיונו ולכן העלה בדעתו כי הגרסה תוצג לפניו (עמ' 296 לפרוטוקול).

28. עוד נשאל המתלונן אודות גילו בזמן האירועים והוא עומת עם גרסת הנאשם לפיה הוא היה בגיל 16. בתשובה לכך טען כי הדבר בלתי אפשרי, שכן הוא עבר לגור עם משפחתו בחו"ל כבר בגיל 15 (עמ' 300 לפרוטוקול). הוא עומת עם פלט היציאות שלו מהארץ (נ/3) ממנו עלה כי רק בגיל 16 וחמישה חודשים משפחתו העתיקה את מקום מגוריהם לחו"ל, ותשובתו הייתה כי חרף זאת עד כמה שזכור לו הוא נסע כבר בהיותו בן 15. מכל מקום הוא סיפר כי לאחר האירועים חלף זמן עד שעבר לשיבת "... באשדוד למשך מספר חודשים (עמ' 302, שורה 31 לפרוטוקול).

דין והכרעה

29. תחילה נסיר אבן נגף מהדרך והיא טענתו של הנאשם שנזנחה בסיכומיו שבהיות שפת אמו אנגלית, זכותו להליר

הוגן נפגעה מכך שחוקרי המשטרה לא זימנו מתורגמן לאנגלית בעת גביית הודעתו. לטענתו, גביית ההודעה וקיום העימות בעברית שללה ממנו את הזכות להבין במה הוא מואשם כמו גם את היכולת להסביר את עצמו ולהתגונן בצורה אפקטיבית כנגד החשדות נגדו. למרות שכאמור הטענה נזנחה במסגרת הסיכומים ולו בשל כך אין לקבלה, מכיוון שהיא עלתה במהלך הדיון ראינו לנכון להתייחס אליה ולדחותה לגופה.

30. סעיף 2 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), תשס"ב-2002 קובע במפורש כי: "חקירת חשוד תתנהל בשפתו או בשפה שהחשוד מבין ודובר אותה, לרבות שפת סימנים". על פי פשוטו של מקרא אפוא, אם חוקר המשטרה מתרשם כי החשוד מבין ומדבר גם עברית, אין עליו חובה לנהל את החקירה דווקא בשפת האם של החשוד. בענייננו ניכר כי הנאשם הבין היטב את כל שאלות החוקר, גם אם התקשה מעט בתשובותיו. גביית ההודעה והעימות נמשכו כל אחד כשעה, במהלכם ניהל הנאשם שיחה שוטפת ברובה מול החוקר ואף הפנה אצבע מאשימה כלפי המתלונן ועל כן אין מקום לאמירה כי נפגעה יכולתו להגן על עצמו.

גם צפייה בקלטת העימות מלמדת שהנאשם הבין הן את דברי חוקר המשטרה והן את דברי המתלונן ולא נתקל באי הבנת הנאמר. אדרבה, מקום בו לא הבין מילה כלשהי, הוא שאל את השוטר לפרש המילה והשוטר הסביר לו את פירושה ולעיתים גם תרגם לו את המילה לאנגלית. הנאשם גם לא נשאר אדיש במהלך העימות ואף חקר את המתלונן על סבירות גרסתו בעברית רהוטה.

31. ולגופו של עניין. טענתו המרכזית של הנאשם בעדותו הייתה כאמור כי המתלונן היה היוזם והמניע מאחורי המפגשים המיניים ביניהם. לחלופין טען הנאשם כי המתלונן לא הביע התנגדות למעשיו ולכן עומדת לו טענת "טעות במצב דברים". בטענתנו זו הנאשם נסמך על סעיף 34"ח לחוק, הקובע כי יש לבחון את אחריותו הפלילית של נאשם כאילו ביצע את העבירה בתנאים אותם הוא דימה בשעת המעשה, כאשר על הנאשם להראות כי העובדות תומכות בגרסתו. אומנם מדובר בבחינת נקודת מבט סובייקטיבית של הנאשם, אך אין משמעותה שבית המשפט צריך להסתמך אך ורק על עדותו של הנאשם, אלא עליו לבחון כיצד היא משתלבת במכלול הראיות (וראו: ע"פ 2553/15 **קבלאן האדי נ' מדינת ישראל** (1.8.2016); ע"פ 4675/97 **ישראל רוזוב נ' מדינת ישראל** פ"ד נג(4) 337 (1999)).

32. הנאשם סומך את טענתו בין היתר על שני אדנים: הראשון, התנהגותו של המתלונן בשני האירועים האחרונים אליבא דגרסתו. שכן אם ישנה אמת בגרסת המתלונן באשר לאירוע הראשון, לפיה הוא לא נתן את הסכמתו למעשיו של הנאשם, לא ברור מדוע הלך אחרי הנאשם ושיתף עמו פעולה בשני האירועים האחרים. הליכתו של המתלונן עם הנאשם לשירותים של בית הכנסת "..." ולבית הכנסת "..." ללא כל איום מילולי או פיזי מצידו של הנאשם, מעידה על הסכמתו של המתלונן או למצער על כך שהנאשם היה רשאי להניח כי המתלונן היה מעוניין במפגשים המיניים ביניהם. שנית, עדותו של המתלונן כי באירוע השני והשלישי הייתה לו זיקפה (עמ' 42 ו-49 לפרוטוקול), מצביעה על הסכמתו לקיום מגעים מיניים עם הנאשם או למצער מסבירה כיצד הנאשם הגיע למסקנה כי המתלונן היה מעוניין במפגשים המיניים ביניהם. זאת בנוסף לחלקים החסרים מהודעתו של המתלונן לגבי האירוע השני שעלו רק בחקירתו הנגדית בבית המשפט, כגון בשאלות מי הוריד את מכנסיו והאם הנאשם הגיע לפורקן, המשליכים גם הם על שאלת ההסכמה.

33. תחילה יש לציין כי בית המשפט התרשם שעדותו של המתלונן הייתה אמינה וקוהרנטית. היא הייתה עקבית

וסדורה גם לאחר חקירה נגדית ארוכה שירדה לפרטי פרטים. הצפייה בעימות גם היא הצביעה על האותנטיות של גרסתו. פרטי האירוע השלישי אשר נוסף בעת העימות עם הנאשם במשטרה ופרטי האירועים אשר נוספו במהלך חקירתו הנגדית, כגון העובדה שהנאשם "הסתובב סביב" המתלונן במלתחות באירוע הראשון או העובדה שהנאשם הגיע לפורקן באירוע השני, אינם מעלים או מורידים מאמינות עדותו של המתלונן. אין לצפות מקרבן עבירה שיזכור את פרטי האירוע הטראומתי שעבר עליו, במיוחד כאשר מדובר באדם שנפל קרבן לעבירת מין בהיותו קטין, לכן אין להתמקד באי דיוקים בפרטים אלא בליבת עדותו של הקרבן (ראו: ע"פ 1947/07 פלוני נ' מדינת ישראל (20.12.2009)). בענייננו המתלונן הסביר שיתכן שנוספו פרטים לגרסתו מפני שכיום לאחר שעבר טיפול והוא במקום אחר בחייו, קל לו להיזכר בדברים בצורה מדויקת ומפורטת יותר. בנוסף, יש לציין כי המתלונן עזב את הקהילה החרדית בה היה חבר וחזר במיוחד לישראל לאחר שהות ארוכה בחו"ל על מנת להגיש את התלונה ולהתעמת עם הנאשם. קשה לקבל כי המתלונן ישקיע מאמצים כבירים אלה על מנת לטפול על הנאשם עלילות שווא.

34. לעומת זאת, התרשמותו של בית המשפט מעדותו של הנאשם הייתה שלילית. לאחר שבחקירתו במשטרה הכחיש קיומו של כל מגע מיני ושלל קיומו של כל אירוע במסגרת התשובה שנתן לאישום, בגרסתו לאירועים על דוכן העדים טען הנאשם כאמור כי קיים מגעים עם המתלונן בהסכמה מלאה כאשר המתלונן הוא היוזם. הנאשם גם מנסה לאחוז בחבל משני קצותיו. מצד אחד לטעון שהמתלונן יזם את המגעים ומצד שני לטעון שגם מקובלת עליו הגרסה לפיה המתלונן אכן התנגד למעשים, אך הוא סבר בשעתו שהמתלונן הסכים להם.

35. בכל מקום של כבישת עדות קיים חשש מובנה לכך שהנאשם התאים את סיפורו לראיות התביעה ועובדה זו מכרסמת באמינות העדות ואין מקרה זה שונה מכל מקרה אחר (ראו: ע"פ 5730/96 ראובן גרציאני נ' מדינת ישראל (18.5.1998)). על הנאשם להצדיק את העיכוב במסירת עדותו ולהסביר מדוע שתק וכבש את עדותו ומה השתנה והביאו למסור את העדות הכבושה. ההסבר צריך להתייחס לשתי נקודות זמן: לזמן כבישת העדות ולזמן שבו העדות נמסרה. אין דינה של גרסה שנמסרה בחקירה במשטרה כגרסה שנמסרה לאחר מתן תשובה לכתב האישום ובוודאי לא לגרסה שנמסרה לאחר סיום פרשת התביעה. קיימת גם חשיבות לתוכן העדות הכבושה. אינה דומה עדות כבושה שהנה הגרסה הראשונה אותה מוסר הנאשם לאחר שתיתקו, לעדות הסותרת מקצה אל קצה את גרסתו הקודמת כפי שניתנה בחקירתו במשטרה כבמקרה זה.

36. בענייננו, הנאשם הכחיש את המעשים במשך שנתיים, במהלכם נחקר פעמיים במשטרה והתעמת עם המתלונן, כאשר גרסתו על דוכן העדים, לפיה התקיימו מגעים מיניים עם המתלונן בהסכמתו וביזמתו, עומדת בניגוד גמור להכחשותיו הגורפות עד למסירת עדותו בבית המשפט. כבישת העדות במשך זמן כה רב מעלה קושי משמעותי בקבלת דבריו כדברי אמת. הנאשם אומנם הסביר כי כבש את עדותו עקב היותו שייך לחברה שמרנית אשר לא רואה בעין יפה את היחסים שקיים עם המתלונן, עד כדי נידוי והחרמת משפחתו. אך הסבר זה אינו "מחזיק מים", שכן הוא היה נכון בעבר והוא עומד נכוחה גם כיום. יחסה של החברה החרדית למעשים מסוג זה לא השתנה וגם כיום כמו אז אימת הנידוי לא חלפה ממשפחתו של הנאשם. גם הסבריו לגבי הליך טיפולי שעבר לאחרונה אינם מניחים את הדעת, שכן הוא נמצא בטיפול בשנתיים האחרונות ולכן אין בכך להסביר מדוע בחר לחשוף את גרסתו דווקא בעיתו זה, לאחר העדות המהימנה שמסר המתלונן על דוכן העדים. גם הסיבה שראה לנכון למסור "גרסת אמת" מפני שלא יכול היה לעמוד מנגד כאשר המתלונן מפרז בעדותו, אינה יכולה להתקבל. שכן הגרסה ה"מופרזת" של המתלונן נמסרה על ידו הרבה לפני שמסרה על דוכן העדים ודבר לא מנע מהנאשם להתעמת עם הגרסה המוגזמת, לשיטתו, של המתלונן כבר בעת מסירת גרסתו הראשונה במשטרה. דבר גם לא מנע מן הנאשם למסור גרסת אמת כאשר נתן את תשובתו לכתב

האישום.

37. אך אפילו אם היינו מקבלים את הנימוק לעיכוב במסירת גרסתו של הנאשם ולא היינו מתחשבים בכבישת עדותו, הגרסה שנמסרה על ידו על דוכן העדים הייתה בלתי מהימנה. בין בעניין היכרותו עם המתלון, בין בעניין ידיעת גילו של המתלון ובין בעניין שיחותיו עמו בעת האירועים או העדרן. זאת מעבר לליבת עדותו של הנאשם לפיה המתלון הוא אשר יזם את המגעים המיניים עמו.

38. אכן אין זה מחובת נאשם להסביר את נבכי לבו של המתלון ומה חשב בעת שפנה אל הנאשם בכוונות מיניות ואין זה מחובתו להצביע על סיבה שבגללה ירצה המתלון להעליל עליו כי המעשים נעשו ללא הסכמתו. ואולם, אך טבעי שבמסגרת ההכרעה בשאלת מהימנות עדות המתלון מצד אחד ועדות הנאשם מצד שני תישאל השאלה מדוע נער בן 14 או 16 (לגרסת הנאשם) יפנה מיוזמתו לגבר זר בן למעלה מגיל 40 במקום ציבורי על מנת לפתוח עמו במגע מיני (וראו: ע"פ 4127/94 **קזמוס נ' מדינת ישראל** (29.10.1995)). גם הוספת תיאור האירוע הרביעי על האירועים המפורטים בכתב האישום מיוזמתו ומרצונו של הנאשם אינה מפחיתה את מופרכותה של הגרסה וחוסר אמינותה. בנקל יכול היה הנאשם להוסיף משלו כדי לשכנע באמינותו ולא למעלה ממנו לעשות כן.

39. ובאשר לטענת הנאשם כלפי התנהגות הבלתי סבירה של המתלון בשני האירועים האחרונים. כלל ידוע בפסיקת בתי המשפט שאין לבחון את התנהגותם של קורבנות עבירות מין במדדים של סבירות. במצבים של מצוקה ופחד חלק מהקרבנות משתתקים וקופאים. וחלק מהמתלוננים, מתוך החשש מפני תוצאות אפשרויות להתנגדותם, אינם מביעים סירוב במילים או במעשים. לפיכך נקבע שאין בהיעדר התנגדות אקטיבית כדי לגרוע במאום מאי הסכמתו של הקרבן (ראו: ע"פ 3217/14 **ניסים שמיים נ' מדינת ישראל** (31.7.2016); ע"פ 2606/04 **בנבידה נ' מדינת ישראל** (26.4.2006)). גם בענייננו, המתלון תיאר שכאשר הנאשם ניגש אליו ברחוב לאחר האירוע הראשון, תקפו פחד והוא חשש ממה שיקרה לו אם ינסה להתנגד או אם ינסה לברוח ויכשל בניסיונו. לכן הוא העדיף לפעול בהתאם להוראות הנאשם (עמ' 21 לפרוטוקול, שורות 17-19 ועמ' 40 לפרוטוקול, שורות 16-31). המתלון סיפר כאמור שמגיל צעיר סבל מסיטות ומפחדים, כשפחדיו באו לידי ביטוי בכך שהיה מתקשה לסרב לבקשותיהם של אנשים מסוג "תעשה לי את זה, תביא לי את זה" (עמ' 29 לפרוטוקול, שורות 20-27). יתר על כן, בענייננו המתלון אומנם הלך אחר הנאשם לתא השירותים בבית הכנסת באירוע השני ובאירוע השלישי, אך הוא שב ואמר לנאשם שברצונו לעזוב את המקום. באירוע השני המתלון אמר כי הוא רוצה ללכת לביתו כשהנאשם חוסם את דלת תא השירותים וכשהנאשם ביקש מהמתלון למצוץ את איבר מינו, המתלון חזר ואמר שהוא נגעל מכך (עמ' 17 לפרוטוקול, שורות 9-20). באירוע השלישי כשהנאשם פנה אל המתלון ברחוב, המתלון חזר ואמר כי הוא רוצה ללכת לביתו לאכול. אך לאחר שהנאשם המשיך ללחוץ עליו, המתלון אמר כי "סוג של הרמתי ידיים ופשוט עשיתי את מה שהוא אמר לי לעשות" (עמ' 21 לפרוטוקול, שורות 16-19, עמ' 20 לפרוטוקול, שורות 23-30). נראה אם כן כי המתלון הבהיר את אי הסכמתו לנאשם באופן המפורש ביותר, אך זה המשיך במעשיו על אף התנגדותיו ואין מקום לסברה שהמתלון הסכים לחיזוריו ומעשיו של הנאשם, ואין צריך לומר כי הנאשם הבין היטב שכך המצב לאשורו. למען הסר ספק נוסף, כי על פי גרסתו של המתלון, המקובלת עלינו במלואה, באירוע הראשון נשוא כתב האישום יזם הנאשם את המגע בו באופן חד צדדי ומבלי לקבל את תגובתו או הסכמתו. בנסיבות אלה יוצא, כי גם לגבי אירוע זה, הוכח לא רק יסוד אי ההסכמה, אלא גם יסוד המודעות לאי ההסכמה.

אירוע זה (השלישי) היה המתלון למעלה מגיל 16 (16 ו-3 חודשים ועוד 21 ימים), כאשר לא הונחה תשתית ראיתית מספקת לסברה שהאירוע התרחש למעלה משנה לפני כן, בחודש אוגוסט 2010. אדרבה, המתלון העיד כאמור כי לאחר האירוע השלישי עבר לישיבה באשדוד ושהה שם רק במשך מספר חודשים ולא במשך שנה תמימה, עד שהעתיק את מקום מגוריו לחו"ל. כמו כן, בין האירוע השני לאירוע השלישי חלפו לדברי המתלון, כמה שבועות בלבד (עמוד 47 לפרוטוקול, שורות 9-11). לכן, כדי שהאירוע השני יתרחש לפני גיל 16, היו צריכים לחלוף יותר משלושה חודשים בין האירוע זה (השני) לבין האירוע השלישי. הוא הדין לגבי האירוע הראשון, שהתרחש אך כשבוע ימים לפני האירוע השני. לאור האמור, קיים ספק סביר כי האירועים התרחשו בטרם מלאו למתלון 16 שנים.

46. ולבסוף באשר לעבירת ההטרדה המינית. ב"כ הנאשם טען כי בעדותו על דוכן העדים המתלון לא טען כי הנאשם פנה אליו ברחוב מספר פעמים לאחר התרחשות האירועים המתוארים ולכן לא הוכחו העובדות לכדי הרשעה בעבירת הטרדה מינית. המתלון אכן העיד כי לאחר האירוע השלישי הקפיד להסתובב עם ליווי כדי להרתיע את הנאשם מלפנות אליו ברחוב והנאשם אכן נמנע מלפנות אליו עוד. נכון, עד לאותו זמן, גם לפני האירוע השני וגם לפני האירוע השלישי הנאשם ניגש אל המתלון ברחוב "הסתובב סביבו" והפציר בו לבוא איתו לתא השירותים בבית הכנסת. אלא שמעשיהם אלו קדמו למעשים המגונים ולגרם מעשה סדום שביצע הנאשם במתלון והם מתמזגים בעבירות אלו (והשוו: תפ"ח (מחוזי חי') 14854-03-15 **מדינת ישראל נ' א'** 14.11.16). לפיכך אנו מזכים את הנאשם מעבירה זו.

סיכום

47. הוכח שהנאשם ביצע את המעשים שיוחסו לו בכתב האישום. עם זאת, אנו מזכים אותו מעבירת ההטרדה המינית שיוחסה לו ונוכח קיומו של ספק סביר בדבר גילו של המתלון בזמן ביצוע העבירות, נסיבות ביצוע העבירה של גרם מעשה סדום הן לפי סעיף 345(א)(1) לחוק, ולא לפי סעיף 345(ב)(1) לחוק, באופן שאנו מרשיעים את הנאשם בעבירה לפי סעיף 350 לחוק, בצירוף סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק.

באותו אופן לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 16 שנים שלא בהסכמתו החופשית, לפי סעיף 348(א) לחוק בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק אלא לפי סעיף 348(ג) לחוק.

ניתנה היום, י"ג כסלו תשע"ז, 13 דצמבר 2016, במעמד הצדדים.

אביגדור דורות,
שופט

עודד שחם, שופט

דוד מינץ, שופט